

Zpracovaly: Monika Kružíková, Vanda Hvězdová, Veronika Hájková, ZŠ a MŠ
T. G. Masaryka, Zastávka

Monika: Zajímaly jsme se o život pamětníka z rodné obce, a proto jsme byly rády, že nám pan Josef Hájek vyhověl, a podělil se s námi o svoje vzpomínky.

Veronika: Pan Josef Hájek se po základní škole vyučil opravářem zemědělských strojů, čímž pokračoval v rodinné tradici, neboť rodiče taktéž pracovali v zemědělství.

„Přišel jsem dom, doma nikdo – byli na poli – tak jsem se hezky najedl, byla tam práca – nachystat brambory, udělat to. Tak jsem to rychle udělal, kabelka ta letěla někam do kouta a pryč. A ven mezi kamarády, jo. No, večer potom, udělal jsem, co se mělo, ale večer byl taky véprask někdy.“

Monika: Doba zakládání zemědělských družstev nebyla jednoduchá.

„Je fakt, že když byl v těch 7–8 letech, tak to jsem neměl jednoduchý, to byly ty 50. léta, kdy bylo to združstevňování, takže to jsem jako mezi kamarádama cítil takový... třeba můžu říct, křičeli na mě kulak. Já pamatuju, že doma vždycky to byla mela večer. Přišli k nám, to byli ti komunističtí funkcionáři, kteří přišli přesvědčovat rodinu, otec tam byl dlouho do noci s nima.“

Veronika: Pan Josef Hájek se se svými třemi dětmi rozhodl cestovat do Rakouska. Ovšem výjezd do zahraničí se zkomplikoval.

„To musíš jít vystát frontu koncem roku a dostat příslib. No, a před prázdninama najednou mě přišlo, že se to zamítá. Tak jsem napsal dopis, tam jsem napsal: Celej rok pracuju v zemědělství a toto a kdesi cosi, jsem jim to tam takhle popsal a vinej tady kvůli týdnů to nedostanu, tak jsem jim to poslal. No a najednou před prázdninama mně to přišlo, že mně to teda dají.“

Monika: Jakmile přešli hranice, byl to úplně jiný svět.

„Když jsem přijel do toho Rakouska to bylo, jak říkám novej svět. Všechno čistounký, teď jsme teda byli ve Vídni, obchody...“

Veronika: Rakousko jim poskytlo zajímavá setkání a zážitky.

„Tak jsme byli v tý Vídni, vyjeli jsme pod Vídeň a dole byly nějaký bazénky, nebo co to bylo, a to bylo přírodní. Tak jsme tam rozbalili stan, jak na haldě, a ráno jsme se šli teda vykopat a tak jsme se bavili a najednou slyšíme: No, to člověk tady slyší češtinu ryzí! A takovej borec k nám přišel a povídá: No, já tady žiju, utek – no byl to utečenec, ne. A tak nám vykládal co, kde, pak jsme taky už odjížděli poslední den. To jsme

vyjížděli z Vídně, kam jako se jít vyspat. Teď tam byla taková zahrada, že to byly baráky – tam končila nebo okraj Vídně. Tak jsme vlezli tam přes plot do zahrady, rozbalili stan a lidi bydleli v baráku.“

Monika: Z pohledu Josefa Hájka sametová revoluce v roce 1989 mnoho změn nepřinesla.

„Je to takový klidnější. Mě se to moc netýkalo, protože já si dělám pořád svou práci a je mně jedno, jestli jsou tam ti, nebo ti.“

Veronika: Pan Josef Hájek se dodneška ve volném čase věnuje zemědělství. Každé léto jezdí v kombajnu už 50 let. A stále mu to přináší potěšení.

Monika: My si vážíme toho, že se s námi podělil o svůj životní příběh.